

Книгата на Даниил – Номер пет

Седемдесет години

Jeff Pippenger

2023-11-29

Йоаким беше първият от последните трима царе на Юда, и когато беше покорен от вавилонците, започнаха седемдесетте години на робство за южното царство. Тези седемдесет години определят периода от време, през който Вавилон, първото царство в библейското пророчество, щеше да владее. В двадесет и трета глава на Исаия блудницата Тир щеше да бъде забравена за седемдесет символични години, които пророчески бяха определени като дните на един цар. В библейското пророчество един цар е царство, а дните на единственото царство в библейското пророчество, които възлизаха на седемдесет години, беше Вавилон.

През тази история блудницата на Тир, която представлява папството, щеше да бъде забравена. В края на седемдесетте символични години тя щеше да бъде припомнена и да излезе, и да блудства с всички земни царства. Духовното блудство е неправомерната връзка, представляваща съчетанието между църква и държава. В края на символичните седемдесет години папството щеше да влезе във взаимоотношение с Организацията на обединените нации, представена от всички царе, с които блудницата на Тир блудства в края на седемдесетте символични години. Царството, което царува през седемдесетте символични години, са Съединените щати — земният звяр с двата рога.

Глави първа до пета от книгата на Даниил очертават историята на седемдесетте години на Вавилон и следователно тези глави представят историята и на двата рога на земния звяр. Глави четвърта и пета посочват първия и последния цар на Вавилон, и заедно тези две глави определят историята на земния звяр и на двата му рога. Съдът над двата рога, както и над самия земен звяр, е представен чрез съда над първия цар и последния цар. Присъдата над Навуходоносор беше изгнание за „седем времена“, докато той живя като див звяр две хиляди петстотин и двадесет дни, хранейки се с трева и оросен от росата. Присъдата над Валтасар беше написана на стената и беше приравнена към числото две хиляди петстотин и двадесет, като по този начин се посочва, че съдът над земния звяр и двата му рога е представен чрез „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Това се основава на свидетелството на двама царе, а двамата свидетели представят първия и последния.

„Седемте времена“ са камъкът на препъване за адвентизма и затова не могат да бъдат разпознати, макар че стоят явно там — за онези, които желаят да видят. Те са символът на съда над народа (Вавилон), който царуваше седемдесет години, и символът на съда над царството, което царува седемдесет символични години. Когато Уилям Милър представи своето разбиране за „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, той използва двете хиляди петстотин и двадесет дни, през които Навуходоносор живя като звяр в Даниил четвърта глава, като едно от пророческите свидетелства в подкрепа на „седемте времена“ от

Левит двадесет и шеста глава. „Седемте времена“ са както основният камък, така и крайъгълният камък в Захария четвърта глава. Исус, сестра Уайт, Исаия и Петър ги определят като камъка, който става глава на ъгъла. Те са венчаващото учение на библийското пророчество, макар по същество да остават невидими за онези, които изповядват, че са вестителите на третия ангел.

Когато започваме да разглеждаме първите шест глави от книгата на Даниил, важно е да отбележим, че още от самото начало са посочени „седемте времена“. Когато Йоаким бе повален от Вавилон, започна седемдесетгодишният плен. Книгата Летописи обяснява защо те бяха отведени в плен за седемдесет години.

Седекия беше на двадесет и една години, когато стана цар, и царува единадесет години в Ерусалим. И върши зло пред Господа, своя Бог, и не се смири пред пророк Еремия, който говореше от устата на Господа. Той се разбунтува и против цар Навуходоносор, който го бе закле в Бога; но закорави врата си и ожесточи сърцето си, та не се обърна към Господа, Израилевия Бог. Освен това всички началници на свещениците и народът много умножиха престъпленията си, следвайки всички мерзости на езичниците; и оскверниха дома Господен, който Той бе осветил в Ерусалим. И Господ, Бог на бащите им, изпращаше при тях Своите пратеници, като ставаше рано и ги пращаше, защото жалеше народа Си и обиталището Си; но те се подиграваха на Божиите пратеници, презираха думите Му и се отнасяха зле с пророците Му, докато гневът на Господа се надигна против народа Му, дотолкова че нямаше изцеление. Затова Той доведе против тях царя на халдейците, който изби младите им мъже с меч в дома на светилището им и не пожали нито момък, нито девица, нито старец, нито прегърбения от старост; Той ги предаде всички в ръката му. И всички съдове на Божия дом, големи и малки, и съкровищата на дома Господен, и съкровищата на царя и на първенците му — всичко това той отнесе във Вавилон. И изгориха Божия дом, и събориха стената на Ерусалим, и изгориха с огън всичките му палати, и погубиха всичките му скъпоценни вещи. А онези, които бяха останали от меча, той отведе в плен във Вавилон; и те бяха слуги на него и на синовете му до възцаряването на персийското царство — за да се изпълни словото Господне чрез устата на Еремия, докато земята навакса съботите си; през всичкото време, докато лежеше запустяла, тя пазеше събота, докато се изпълниха седемдесет години. А в първата година на Кир, персийския цар, за да се изпълни словото Господне, изречено чрез устата на Еремия, Господ подбуди духа на Кир, персийския цар, така че той прогласи по цялото си царство, а и писмено обяви, като каза: Така казва Кир, персийският цар: Господ, небесният Бог, ми даде всички земни царства и ми заръча да Му построя дом в Ерусалим, който е в Юдея. Който между вас е от целия Негов народ, Господ, неговият Бог, да бъде с него, и нека възлезе. 2 Летописи 36:11–23.

Седемдесетте години в робство трябваше да изпълнят словото на Йеремиа: „докато земята се наслади на съботите си; през цялото време, докато лежеше запустяла, тя пазеше събота“. В Божието Слово има само един друг пасаж, освен стиха в Летописите, който цитираме, където се говори за това земята да „се наслаждава“ на съботите си. Този пасаж се намира в двадесет и пета и двадесет и шеста глава на Левит. Двадесет и пета глава дава наставлението

как да се позволи на земята да се наслади на съботната си почивка, а двадесет и шеста глава излага проклятието на „седем пъти“, ако тези заветни наставления не бъдат спазени.

Съдбата на Йоаким беляза началото на плена, който е елемент от онова, което Даниил нарече „проклятието“ и „клетвата“ на Моисей в девета глава. Даниил разбираше проклятието на „седемте времена“, защото в девета глава свидетелства, че чрез своето изследване на седемдесетгодишното пророчество на Еремия е разбрал броя на годините, през които Божият народ щеше да бъде в робство във Вавилон.

В първата година на царуването му аз, Даниил, разбрах от книгите броя на годините, за които Господното слово бе дошло към пророк Йеремиа, че ще се изпълнят седемдесет години в опустошенията на Йерусалим. Даниил 9:2.

Даниил разбра седемдесетте години „чрез книгите“, а не само чрез книгата на Еремия. Другата книга, която той разбра, бяха писанията на Моисей, защото в молитвата си той посочва, че „проклятието“ на седемдесетте години робство беше „клетвата“ на Моисей. Думата в девета глава на Даниил, която е преведена като „клетва“, е същата дума, която в Левит двадесет и шеста глава е преведена като „седем пъти“. Пленничеството на Юда във Вавилон за седемдесет години беше изпълнение на проклятието на „седемте пъти“, въпреки каквото и да твърди който и да е съвременен богослов. Това е ясно като бял ден, но само ако сте готови да го видите.

И Господ говори на Моисея на Синайската планина, като рече: Говори на израилевите синове и им кажи: Когато влезете в земята, която Аз ви давам, тогава земята да пази събота на Господа. Шест години да сееш нивата си и шест години да подрязваш лозето си и да събираш плода му; а в седмата година да има събота на пълна почивка за земята, събота на Господа: нивата си да не сееш и лозето си да не подрязваш. Самораслото от жетвата ти да не жънеш, нито да береш гроздето от необрязания си лозов масив; защото това е година на почивка за земята. И съботата на земята ще бъде храна за вас: за тебе, за слугата ти, за слугинята ти, за наемника ти и за пришълеца ти, който живее при тебе; и за добитъка ти, и за зверовете, които са в земята ти — целият ѝ плод ще бъде за храна. И да си изброиш седем съботи от години, седем пъти по седем години; и времето на седемте съботи от години да бъде за тебе четиридесет и девет години. Тогава да заповядаш да затръби юбилейният рог на десетия ден от седмия месец; в деня на умилоствението да направите да звучи рогът по цялата ви земя. Левит 25:1–9.

Важно е да се види, че в наставленията относно оставянето на земята да почива, седемте цикъла от по шест години обработване на земята и една година, в която земята да почива, продължават до четиридесет и деветата година, когато трябваше да има юбилей, отбелязващ изпълнението на седем цикъла по седем години. Решаващият момент, който трябва да се види, е, че звукът на юбилейната тръба трябваше да прозвучи в Деня на умилоствението, като по този начин се посочва, че когато антитипичният Ден на умилоствението започна на 22 октомври 1844 г., тогава трябваше да прозвучи юбилейната тръба, представляваща цикъла на „седем времена“. „Седемте времена“, които започнаха, когато Манасия бе отведен във Вавилон през 677 г. пр. Хр., представляваха две хиляди петстотин и двадесет

години, които завършиха в антитипичния Ден на умилоствението. Тази връзка ще бъде пропусната само от онези, които не желаят да видят. Цикълът на „седем времена“ е свързан с двадесет и трите стотини години.

Важно е също да се види, че в рамките на заветните наставления на първите девет стиха от Левит двадесет и пета глава се намира най-дълбоката илюстрация на принципа ден-за-година в Божието Слово. Кашата от басни, която богословите подхвърлят, за да държат стадото опиянено от виното на Вавилон, е, че съдът от „седем времена“ в двадесет и шеста глава представлява неправилно разбиране на еврейското значение на думата, преведена като „седем времена“. Този довод не е верен. Еврейското значение на думата напълно съдържа в своето определение основанието тя да бъде прилагана по числов начин, но техният погрешен довод, който те подпират с погрешна предпоставка, основана върху самопровъзгласената им вещина в еврейската граматика, е просто довод за отклоняване на вниманието.

Съдът, представен като „седем времена“ в двадесет и шеста глава, се разпознава по контекста на пасажа, а не чрез това някои съвременни богослови да изопачават еврейския език. Уилям Милър е достигнал до своето заключение без каквото и да било позоваване на еврейския език, и вдъхновението е потвърдило разбирането му като правилно. Ангелите са направлявали разбирането му въз основа на контекста на главата, където се намира съдът за „седемте времена“, а не въз основа на еврейския език.

Контекстът на двадесет и пета глава е този, в който са определени наставленията на завета, а след това двадесет и шеста глава дава обещано благословение за спазването на тези заветни наставления и след това посочва онова, което Даниил нарича „проклятието на Моисей“ за непокорство към тези наставления.

Контекстът е темата за принципа ден-за-година в библейското пророчество. Тези начални стихове на Левит двадесет и пета глава показват, че в библейското пророчество един ден представлява една година. В книгата Изход Мойсей ясно посочва връзката между съботната почивка на седмия ден за човека и добитъка и съботната почивка на седмата година за земята.

И шест години да засяваш земята си и да събираш плодовете ѝ; а през седмата година да я оставиш да почива и да лежи необработена, за да ядат сиромасите от народа ти; а каквото те оставят, полските зверове да го изядат. По същия начин постъпвай и с лозето си, и с маслиновата си градина. Шест дни да вършиш работата си, а на седмия ден да си почиваш, за да си отдъхнат волът ти и оселът ти, и синът на слугинята ти, и пришълецът. Изход 23:10–12.

В тези три стиха може да се разпознае, че един ден на почивка за хората и добитъка съответства на една година на почивка за земята. В двадесет и пета глава на Левит, в първите пет стиха, намираме същата граматична структура, каквато е в заповедта за съботата в Изход, двадесета глава, стихове осми до единадесети.

И Господ говори на Моисея на Синайската планина, като каза: Говори на израилевите синове и им кажи: Когато влезете в земята, която Аз ви давам, тогава земята да пази събота на Господа. Шест години да засяваш нивата си и шест години да подрязваш лозето си и да събираш плода му; а в седмата година да бъде събота на тържествена почивка за земята, събота на Господа: нивата си да не засяваш и лозето си да не подрязваш. Което поникне от само себе си от жетвата ти да не жънеш, нито да обираш гроздето от неподрязаната си лоза; защото това е година на почивка за земята. Левит 25:1–5.

Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а седмият ден е събота на Господа, твоя Бог; в него да не вършиш никаква работа — нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито пришълецът, който е вътре в портите ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети. Изход 20:8–11.

Заедно двете съботни заповеди определят контекста на Левит двадесет и пета и двадесет и шеста глава. Събрани заедно, ред след ред, те свидетелстват, че „шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела“, и че „шест години да сееш нивата си, и шест години да подрязваш лозето си и да събираш плодовете му“. „А седмият ден е събота на Господа, твоя Бог“, и „седмата година да бъде събота на тържествен покой за земята, събота за Господа“.

И двете думи, които са преведени като „седми“, във всяка от заповедите за съботата, било то съботата за човеците или съботата за земята, са една и съща еврейска дума, която е преведена като „седем пъти“ в двадесет и шеста глава на Левит. Контекстът на двадесет и пета и двадесет и шеста глава на Левит е установен в рамките на пророческото правило, че един ден представлява една година в библейското пророчество. Също тъй значимо е и пророческото правило на първото споменаване.

Първото нещо, споменато в тези две глави, е принципът ден-за-година. Уилям Милър бе воден от Гавриил и други ангели да разпознае „седемте времена“ в Левит като символ на две хиляди петстотин и двадесет години, и това е в пълно съгласие с контекста на главите, който е принципът ден-за-година, изложен в първите пет стиха на двадесет и пета глава.

Когато авторът на Летописите посочи причината, поради която на Вавилон бе позволено да отведе южното царство Юда в плен, той каза, че това бе, за да може земята да се наслади на своите съботни почивки. Единственото друго място в Божието Слово, което посочва, че земята се наслаждава на почивка, се намира в двадесет и пета и двадесет и шеста глава на Левит. Седемдесетте години, през които Вавилон царуваше като първото царство на библейското пророчество, не само представят символичните години, през които земният звяр ще царува като шестото царство на библейското пророчество, но седемдесетте години са и пряка препратка към „седемте времена“ от проклятието на Моисей.

Когато започнем да изучаваме пророчествата, представени в първите шест глави на Данаил, съществено важно е да знаем, че проклятието на „седемте времена“, както и

благословението на „седемте времена“, е елемент от всяка една от тези глави.

Също така е важно да се помни, че цикълът от седем цикъла по седем години е отбелязан с прогласяването на юбилейната тръба на десетия ден от седмия месец, който е Денят на умилоствението. Този факт свързва „седемте времена“ с двете хиляди и триста дни от книгата на Даниил, глава осма, стих четиринадесети. Също така е важно да се помни, че една пророческа година е триста и шестдесет дни, и ако събирате триста и шестдесет дни отново и отново за „седем времена“, това се равнява на две хиляди петстотин и двадесет дни.

Когато Даниил разбра от книгите броя на годините, които Йеремия беше посочил, той започна молитва, която обхваща всеки елемент от отклика на покаяние, определен като необходим, ако Божият народ някога се събуди за действителността, че е в плен в земята на врага. В края на молитвата на Даниил от Левит двадесет и шеста глава Гавриил се яви, за да даде на Даниил разбиране за видението, което той беше „чул“ — видението за две хиляди и триста денонощия. Гавриил започна, като извести Даниил, че седемдесет седмици са „определени“ за народа на Даниил.

Седемдесет седмици са определени за твой народ и за твой свят град, за да се довърши престъплението, и да се направи край на греховете, и да се извърши умилоствение за беззаконието, и да се въведе вечна правда, и да се запечатат видението и пророчеството, и да се помага Пресветото. Данаил 9:24.

Думата, преведена в стиха като „определени“, означава „отсечени“; следователно това означава, че седемдесетте седмици трябваше да бъдат отсечени от двете хиляди и триста дни. Започвайки от третия указ през 457 г. пр. Хр., народът на Даниил щеше да има седемдесет пророчески седмици като изпитателно време. Седемдесет пророчески седмици са равни на четиристотин и деветдесет години. Четиристотин и деветдесет години след третия указ древният Израил щеше да убие с камъни Стефан в 34 г. сл. Хр. и щеше да бъде напълно разведен с Бога.

Пленът, който предшествахше трите указа, определящи началната точка на четиристотин и деветдесетте години на изпитателното време, бе седемдесет години. Тези седемдесет години трябваше да позволят на земята да се наслаждава на съботните си почивки, които древният Израил никога не изпълни. Седемдесет години съботни почивки за земята настъпиха поради четиристотин и деветдесет години (или седемдесет седмици от години) на бунт против клетвата на Мойсей.

Четиристотин и деветдесет години на бунт против завета от Левит двадесет и пета глава доведоха до седемдесет години плен, за да може земята да се наслади на своята почивка. Седемдесетте години плен доведоха до три указа, които отбелязаха още четиристотин и деветдесет години изпитателно време за древния Израил. Така виждаме два изпитателни периода от по четиристотин и деветдесет години. Трите указа са предобраз на вестите на трите ангела, първата от които дойде през 1798 г., в края на първото негодувание от „седем времена“ против северното царство. Третият ангел дойде две хиляди и триста години след

третия указ, на 22 октомври 1844 г., когато настъпи и „последният край на негодуванието“.

През четиридесет и шестте години между края на първото негодувание и края на последното негодувание Исус положи основата на милеритския храм, а основният камък беше „седемте времена“. Този камък трябваше да бъде или основният камък (или пък камъкът за препъване) за адвентизма в началото, и или крайъгълният и завършващият камък (или пък надгробният камък) за адвентизма в края. Трите указа, които представят идването на вестите на трите ангела в историята от 1798 до 1844 година, също така представят първите три глави от книгата на Даниил.

Ще започнем да разглеждаме първите шест глави в следващата статия.

„Когато книгите Даниил и Откровение бъдат по-добре разбрани, вярващите ще имат едно изцяло различно религиозно преживяване... Едно нещо със сигурност ще бъде разбрано от изучаването на Откровение — че връзката между Бога и Неговия народ е тясна и определена.“ The Faith I Live By, 345.